

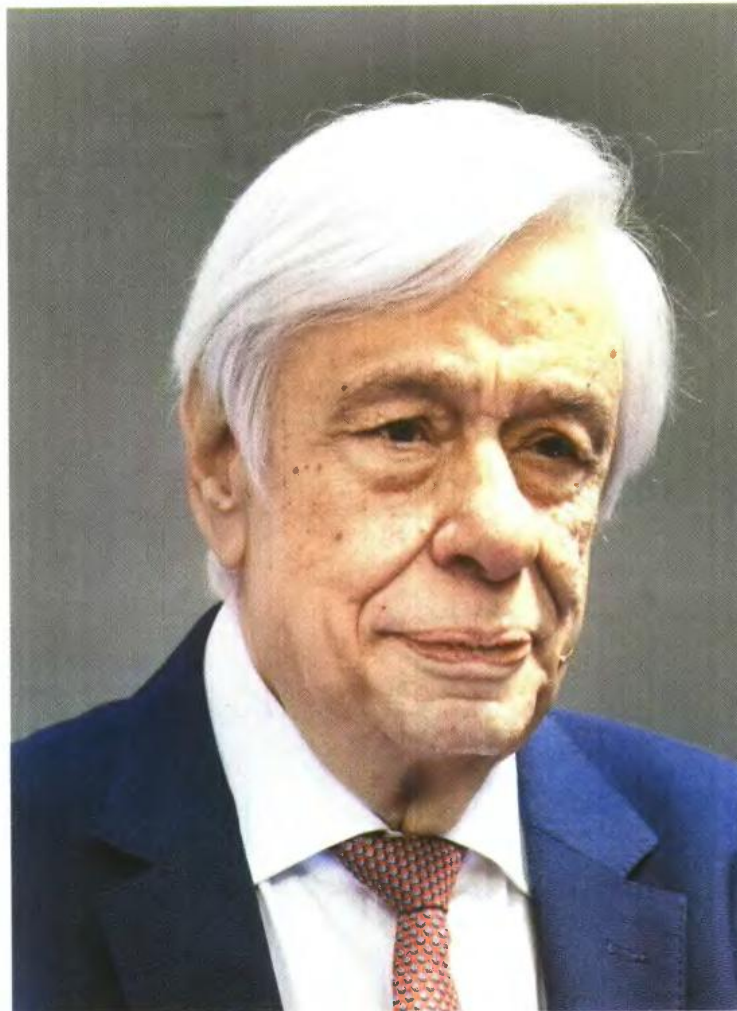

συνέν-
 τευξη

ΠΡΟΚΟΠΗΣ
 ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

'Η ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗ ΕΞΟΥΣΙΑ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΗ, ΔΥΣΤΥΧΩΣ'

«Πάρε τη λέξη μου, δώσε μου το χέρι σου»
 Ανδρέας Εμπειρίκος

«Ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, όταν έρχεται η ώρα να κάνει τη μεγάλη επιλογή, πρέπει να κάνει την επιλο-

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ το κατασταλαγμένο μου συμπέρασμα, διαβάζοντας τους «Σταλακτίτες», την πρώτη ποιητική συλλογή του πρώην Προέδρου της Δημοκρατίας μας, κ. Προκόπη Παυλόπουλου. Δεν είμαι κριτικός, αλλά γνωρίζω πόσο δύσκολο είναι να γράφει κανείς ένα καλό ποίημα. Πιστεύω ότι οι «Σταλακτίτες» έχουν μέσα τους πολλά καλά ποιήματα.

Ο T.S. Eliot έλεγε ότι οι ποιητές είναι άνθρωποι, που πρέπει να ενσωματώσουν την πολυμυθία στην ευαισθησία τους. Είναι η περίπτωση του Προκόπη Παυλόπουλου. Αυτό σημαίνει ένα πλούσιο ψυχικό υπόβαθρο. Από εκεί αντλεί.

Ο κ. Παυλόπουλος ρίσκαρε, αποφασίζοντας να μπει στον υψηλό Κόσμο της Ποίησης. Δοκίμασε το Αδύνατον. Διότι διαφορετικά, δεν θα είχε νόημα η ύπαρξή του.

Ας ακούσουμε όμως τον ίδιο, να βαζει τα πράγματα στη θέση τους.

«Πριν απ' όλα διευκρινίζω ότι δεν ήμουν, δεν είμαι, ούτε φιλοδοξώ να γίνω ποιητής,

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ ΠΑΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Σταλακτίτες

Από τέσσερις
 στροφές

Με 13 χαρακτηριστικά
 του Γιάννη
 Ψυχοπαίδη
 ΕΚΔΟΣΕΙΣ
 GUTENBERG

υπό την πλήρη του έννοια. Για μένα η Ποίηση είναι ταυτόχρονα μία διαρκής και διόλου εύκολη άσκηση στην ελληνική γλώσσα. Αλλά και μία δίοδος εξομολόγησης. Εξομολόγησης που αποβαίνει πολλαπλώς "θεραπευτική", ιδίως προκειμένου να ανακαλύπτω και όσο μπορώ να καλύπτω τα κενά και τις ελλείψεις μου. Πολλώ μάλλον όταν, προϊόντος του χρόνου, αντιλαμβάνομαι -και αυτονόητως παραδέχομαι- το γεγονός ότι αυτά τα κενά και αυτές οι ελλείψεις όχι μόνο δεν λισσοτεύουν, αλλά αντιθέτως αυξάνονται και πληθύνονται».

Κύριε Πρόεδρε, μιλήσατε ήδη για την ελληνική γλώσσα, που αδιάσπαστη μιλιέται σ' αυτό το «πέτρινο ακρωτήριο» που είναι η Ελλάδα, εδώ και 3.000 χρόνια. Αρκεί, όμως, η γλώσσα μόνο για να γράψει κανείς ποιήματα;

Η συμπίεση της Ποίησης με τη Γλώσσα μας είναι πανάρχαια και παλαιφατη, όπως είπατε, και άρρηκτη. Κατ' εσχόλην μέσα από την ποίηση η γλώσσα μας κατοχύρωσε την υπεροχή της, ως μέσον επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων που συνέπραξαν για να γεννηθεί το Έθνος των Ελλήνων. Τη μεγαλύτε-

ρη απόδειξη γι' αυτό παρέχουν τα Ομηρικά Επη, κοίτιδα και λίκνο της γλώσσας μας.

Εμείς, οι Έλληνες, δεν πρέπει να υποτιμούμε, ότι -όπως κατέδειξε ο Θουκυδίδης και λίγο πριν απ' αυτόν ο Ηρόδοτος- η γλώσσα ήταν εκείνη που άνοιξε τον δρόμο για τη δημιουργία του Έθνους μας. Με ιστορικές πρώτη κοινή εκδήλωση των Ελλήνων την εκστρατεία προς την Τροία. Κι ακόμα τούτο: η γλώσσα μας διευκολύνει τα μέγιστα και στον διάλογο μεταξύ λαών και πολιτισμών, με στόχο την υπεράσπιση του Ανθρώπου, της Ελευθερίας, της Ειρήνης και της Δικαιοσύνης.

Αγαπητέ Πρόεδρε, από πότε γράφετε ποιήματα;

Από τα εφηβικά μου χρόνια. Εγγραφα και μερικά πρωτόλεια διηγήματα. Είχα επηρεαστεί θυμάμαι από τον Παπαδιαμάντη, σε τέτοιο βαθμό, ώστε προσπαθούσα να μιμηθώ τη γλώσσα του. Και από αυτό κατάλαβα ότι τα διηγήματά μου δεν θα ήταν καλά. Να μιμηθείς τον Παπαδιαμάντη είναι αδιανόητο!

Στη γλώσσα μας, ο Παπαδιαμάντης είναι για μένα ένας μεγάλος μέντορας. Η γλώσσα του αποπνέει βαθιά ελληνικότητα. Μέσα της

Μέσο: Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ_ΝΗΣΙΔΕΣ
 Ημ. Έκδοσης: . . . 25/07/2026 Ημ. Αποδελτίωσης: . . . 25/07/2026
 Σελίδα: 9

ΝΗΣΙΔΕΣ

25.07.2026
 #714

Τσίρκο

Κοίτα τόν κλόουν,
 σου μοιάζει,
 χορεύει και γελά
 και μέσα του σπαράζει.

Κοίτα τόν σχινοβάτη,
 σου μοιάζει,
 ισορροπεί σέ μιὰ κλωστή
 και μέσα του τρομάζει.

Κοίτα τόν θηριοδασαστή,
 σου μοιάζει,
 ήμερώνει τὸ λιοντάρι
 και μέσα του μουνδιάζει.

Κοίτα τόν ταχυδακτυλουργό,
 σου μοιάζει,
 πουλιά γεμίζει τὸ καπέλο
 και μέσα του άδειάζει.

ΚΑΤΑΤΑΞΙΣΜΑΤΟΣ ΕΥΡΩΚΙΝΗΣΙ

εκείνη η οποία "τραυματίζει" λιγότερο την ελευθερία»

συμπυκνώνεται ολόκληρη η ιστορία της ελληνικής γλώσσας.

Φυσικά, εκείνα τα χρόνια με επηρέαζαν και τα ποιήματα που διαβαζα στα αναγνώσματα του Γυμνασίου. Οι πρώτοι ποιητές με τους οποίους ήρθα σε επαφή ήταν ο Δροσίνης, ο Πολέμης και βεβαίως ο Παλαμάς. Αλλά αυτό που με επηρέασε βαθύτατα ήταν η ανάγνωση του Σεφέρη και του Ελύτη που για πρώτη φορά διάβασα όταν πήγα στη Λαϊκή Βιβλιοθήκη της Καλαμάτας. Για να είμαι ειλικρινής δεν καταλάβαινα τότε τα βαθύτερα νοήματά τους. Αυτό που με είχε επηρεάσει ήταν οι λέξεις. Το μέτρο με το οποίο τη μετράμε την ποίηση είναι η λέξη. Αντίθετα με τη λοιπή λογοτεχνία, που είναι η φράση. Από εκεί, λοιπόν, αποθησαύρισα χιλιάδες λέξεις.

Στη συλλογή που εκδώσατε ξεκινάτε με προμετωπίδα έναν στίχο εξάισιο του Μιχάλη Κατσαρού: «Ελευθερία ανάπηρη πάλι σου τάζουν».

Χαίρομαι που δίνετε σημασία σ' αυτό. Ο Ελύτης λέει ότι που αρέσει να ανήκει στις μικρές μειοψηφίες. Έχει μια γοητεία η μειοψηφία, γιατί δεν σε παρασύρει το ρεύμα.

Η ποιητική συλλογή του Προκόπη Παυλόπουλου «Σταλακτίτες» πέρασε από τη βάσανο δύο προσώπων: του καθηγητή και ποιητή Νάσου Βαγενά και του Γιάννη Ψυχουαίδη, που το κόσμησε με 13 χαρακτηριστικά του. Αυτοί ήταν ο καταλυτικός παράγων για την έκδοση αυτής της συλλογής.

Κι ο Μιχάλης Κατσαρός, αυτός κι αν ήταν σε μικρή μειοψηφία! Το διάλεξα γιατί είναι ένα πρόταγμα, πολιτικό κυρίως.

Το ποίημα στο οποίο αναφέρεται ο στίχος που βάλατε στην προμετωπίδα είναι από το βιβλίο «Κατά Σαδδουκαίων», το οποίο σκόρπισε ανέμους 9 Μποφόρ στην Αριστερά.

Ο Κατσαρός σκόρπισε τους ανέμους από τότε. Και σήμερα δικαιώνεται κατά κράτος. Κοιτάξτε, αγαπητέ μου, με ταλανίζει ως άνθρωπο ότι όποιοι κυβερνούν κατά καιρούς, αλλά και σήμερα, προσπαθούν να μας πείσουν πως η ελευθερία είναι ένα πλαίσιο το οποίο μας το καθορίζουν εν πολλοίς αυτοί. Εν μέρει αυτό είναι σωστό. Με την έννοια ότι σε μία οργανωμένη Πολιτεία το Σύνταγμα και ο Νόμος καθορίζουν τα πλαίσια μέσα στα οποία μπορείς να κινηθείς.

Αλλά δεχόμαστε όλοι εμείς να μας επιβάλει κάποιος την ποιότητα της ελευθερίας μας; Ο τρόπος, λοιπόν, με τον οποίον μας «τάζουν την ελευθερία», κατά τη γνώμη τους, ή το τι είναι ελευθερία, με ενοχλεί.

Η ποιότητα της δημοκρατίας που έχουμε είναι το ζήτημα. Το ίδιο ζήτημα αντιμετωπί-

ζει και η Ευρώπη, αλλά στην Ελλάδα αυτό είναι ακριβώς το κρίσιμο σημείο: η ποιότητα της δημοκρατίας μας που μετριέται με την ποιότητα της ελευθερίας μας. Αυτά τα δύο πάσχουν στον τόπο μας. Να συνοψίσω: ο δρόμος που έχουμε μπροστά μας είναι μακρύς και είναι ερμηκός.

Μου αρέσει που δεν έχετε προκαταλήψεις απέναντι στην Αριστερά, τουλάχιστον τα τελευταία χρόνια, και θα έλεγα ιδιαίτερα την περίοδο της προεδρικής σας θητείας.

Δεν λέω ότι η Αριστερά δεν έχει κάνει τα δικά της λάθη. Έχει κάνει άλλωστε και την αυτοκριτική της. Αλλά αυτό το σύστημα -και βάζω και τον εαυτό μου μέσα γιατί είμαι μέρος αυτού του πολιτικού συστήματος, το οποίο και εγώ υπηρέτησα ως υπουργός και ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας- είναι αυτό που φέρει τη μεγαλύτερη ευθύνη στον τόπο μας για ό,τι συμβαίνει σήμερα. Για την ποιότητα της δημοκρατίας μας φέρει καίρια την ευθύνη.

Κύριε Πρόεδρε, διατελέσατε Πρώτος Πολίτης αυτής της χώρας για μια πενταετία. Όσα μου είπατε αυτή τη στιγμή ισχύουν ακόμη. Δεν έχει αλλάξει τίποτε. Αλήθεια, δεν είναι χρέος του Πρώτου Πολίτη της χώρας, όταν αναλαμβάνει το ύπατο αυτό αξίωμα, να κρατήσει την ενότητα αυτής της χώρας;

Μέγα χρέος. Αλλά και να μην κάνει συμβιβασμούς με τις αρχές του. Κάθε πολιτικός, αν θέλει να είναι πραγματικός πολιτικός, πρέπει να διατηρεί τον αξιακό του κώδικα. Βεβαίως, κάθε αξιακός κώδικας μπαίνει μέσα στο «καλούπι», για να το πω έτσι, της νομιμότητας και του κράτους δικαίου. Και σας είπα, δεν είναι μόνο η καταγωγή μου, αν θέλετε, η πνευματική. Το Σύνταγμα είναι ένας καταστατικός χάρτης τον οποίον πρέπει να υπηρετούμε, είτε μας αρέσει, είτε δεν μας αρέσει. Αλλά πρέπει να τον ερμηνεύουμε με τρόπο που να εξυπηρετεί την ελευθερία. Έχουμε συνειδητοποιήσει ότι η Αντιπροσωπευτική Δημοκρατία, το πολίτευμα που έχουμε σήμερα, είναι το πολίτευμα το οποίο επιβάλλει στο κράτος να διασφαλίζει και να εγγυάται την ελευθερία, τα θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου. Αυτό σημαίνει ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας -κατ' εξοχήν αυτός- για λόγους ουσιαστικούς και για λόγους συμβολικούς πρέπει να είναι υπέρμαχος της ελευθερίας. Και πρέπει να την υπηρετεί μέσα στα πλαίσια του Συντάγματος, αλλά όταν έρχεται η ώρα να κάνει τη μεγάλη επιλογή, πρέπει να κάνει την επιλογή εκείνη η οποία «τραυματίζει» λιγότερο την ελευθερία.

Επιμένω στο θέμα της ενότητας των Ελλήνων, γιατί η διχόνοια η δολερή είναι η προγονική μας κατάρα.

Αυτός ο διχασμός είναι για μας ένα οινεϊαρχετυπικό αμάρτημα. Πάρτε τη γενεαλογία του ελληνικού έθνους. Δημοιουργήθηκε μέσα από την ελληνική γλώσσα, όταν οι Έλληνες -τα ελληνικά φύλα, τα οποία μιλούσαν κοινές

ΝΗΣΙΔΕΣ

#714 25.07.2026 8:17 PM

ΣΥΝΕΝ
 ΤΕΥΞΗ

Από το φωτογραφικό αρχείο της ποιήτριας και ακαδημαϊκού Κικής Δημουλά

διαλέκτους πάνω στη βάση της Ιωνικής-έκαναν την εκστρατεία της Τροίας. Αυτή είναι η μαρτυρία του Θουκυδίδη.

Ας πάρουμε τον Όμηρο. Τι ήταν αυτό το οποίο παραιλού να διαλύσει την εκστρατεία των Ελλήνων στην Τροία; Μα, ο διχασμός! Το γεγονός ότι χωρίστηκαν σε στρατόπεδα ευθέως αμέσως είναι πιο σημαντικό και από την ίδια την εκστρατεία.

Το ίδιο θα δούμε και στην περίπτωση του Πελοποννησιακού Πολέμου. Ήταν καθαρά ένας εμφύλιος πόλεμος. Θυμηθείτε την Επανάσταση του 1821. Εμφύλιες διαμάχες. Τον διχασμό την εποχή του Βενιζέλου και του Κωνσταντίνου. Θυμηθείτε, τέλος, τον μεγάλο διχασμό του εμφύλιου πολέμου. Αυτό μας ακολουθεί διαρκώς. Και το χειρότερο είναι ότι δεν έχουμε καταλάβει το πόσα δεινά συσσωρεύει κάθε φορά αυτός ο διχασμός. Για μένα, η ρίζα του διχασμού βρίσκεται στον φθόνο. Ο φθόνος είναι κάτι το οποίο αποτελεί το «πρωταρχικό αμάρτημα» ημών των Ελλήνων.

Διάβασα στο εξαιρετικό βιβλίο του Ζήσιμου Λορεντζάτου «Collectanea», το υπόροχο: «Οι πεινώντες και διψώντες για τη δικαιοσύνη, ότι αυτοί χορτασθήσονται». Ποιος σήμερα στην Ελλάδα μπορεί να

Έχει μια γοντεία η μειοψηφία, γιατί δεν σε παρασύρει το ρεύμα

Στιγμιότυπο από την αποχώρηση του απερχόμενου Προέδρου, Προκόπη Παυλόπουλου, από το Προεδρικό

χορτάσει από Δικαιοσύνη;

Αυτό που επισημαίνει ο Λορεντζάτος σηματοδοτεί και την ποιότητα της Δημοκρατίας μας. Η Δημοκρατία μας πάσχει, όπως σας είπα, επειδή η ελευθερία λιγοστεύει. Και λιγοστεύει ακριβώς επειδή στην ουσία δεν λειτουργεί η έννοια της Δικαιοσύνης κατά τον προσρισμό της. Τι είναι η Δικαιοσύνη; Ξέρετε πόσο παλιά έννοια είναι αυτή; Θυμηθείτε τον Προφήτη Ησαΐα από την Παλαιά Διαθήκη και μετά και στην Καινή Διαθήκη: «Δικαιοσύνη μάθετε οι ενοικούντες επί της Γης».

Αυτό το επαναλαμβάνει ο Πλάτωνας στην «Πολιτεία» του και λέει ότι το να αποδίδεις στον καθένα αυτό που του ανήκει είναι καλό. Υστερα το παίρνει ο Αριστοτέλης, κυρίως στα «Ηθικά Νικομάχεια», και δίνει τον ορισμό της Δικαιοσύνης: «Εκάστω το ίδιον αυτό αποδιδόναι». Να αποδίδεις σε καθέναν αυτό που του αξίζει. Αυτό το πήρε το Ρωμαϊκό Δίκαιο,

το πήρε το Βυζαντινο-Ρωμαϊκό Δίκαιο και αποτελεί τη μεγαλύτερη αρχή της Δικαιοσύνης παγκοσμίως.

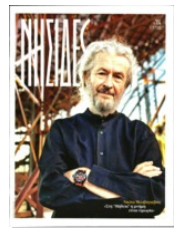
Τι σημαίνει Δικαιοσύνη λοιπόν; Να μπορούμε να αποδίδουμε σε καθέναν αυτό που του ανήκει. Δηλαδή να τον αξιολογούμε, για να το πώ και στον χώρο της πολιτικής, ανάλογα με τις ικανότητές του. Εκεί πάσχουμε, κύριε Λιάνη, σήμερα.

Έχει επομένως για εσάς ευθύνη, σ' αυτό όλο το πράγμα που αναλύουμε, το εκάστοτε κράτος;

Την πρωτίστη ευθύνη τη φέρει η εκτελεστική εξουσία. Η κυβέρνηση, ας το πούμε έτσι. Γιατί, κύριε Λιάνη; Ζούμε σε ένα σύστημα, και στην Ελλάδα και εκτός συνόρων, αλλά κυρίως στην Ελλάδα, πρωθυπουργοκεντρικό. Τι σημαίνει αυτό;

Η εκτελεστική εξουσία είναι παντοδύνα-

Μέσο: Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ_ΝΗΣΙΔΕΣ
 Ημ. Έκδοσης: . . .25/07/2026 Ημ. Αποδελτίωσης: . . .25/07/2026
 Σελίδα: 11

ΕΦ.ΣΥΝ.
714 25.07.2026

Ιάγαρα

Καισαριανή

Τούτο τὸ καλοκαίρι, τὸ παράξενο
 ἦταν μὲν ἀνάχα —δλο κι δλο—
 ἓνα συνηθισμένο βράδυ στὴν Καισαριανή
 στὸν κῆπο τῆς κυρα-Ζωῆς.

Ὁ ἀνεπαίσθητος ἀέρας
 ποὺ ἔπαιζε κρυφτὸ
 ἀνάμεσα στὰ φύλλα τῆς μουριάς
 πῆρε μαζί του τὶς ἐλπίδες μας.

Δὲν εἶναι πιά τὰ λόγια ποὺ θυμόμαστε,
 εἶναι ἐκεῖνες οἱ σιωπὲς
 δταν καθίσαν σὰν τὸ πούσι
 στὶς ζεστὲς πλάκες τῆς αὐλῆς.

Τώρα, καθὼς φθινοπωριάζει,
 τί λές,
 πᾶμε νὰ ψάξουμε μαζί
 μὴν τύχει καὶ τὶς ξαναβροῦμε;

πὼς ἐφτάσες ἐκεῖ, μπορεῖς νὰ γυρίσεις καὶ
 νὰ βγεις. Σταν δὲν το καταλαβαίνεις, ὅταν σε
 συνεπαίρνει αὐτὸς ὁ λαβύρινθος, γιατί νομί-
 ζεις ὅτι εἶναι μέρος τῆς ζωῆς σου, τότε ἀπὸ
 κεὶ καὶ πέρα ἀπλῶς θα γυρίσεις ἀδιάκοπα μέ-
 σα σ' αὐτόν, χωρίς νὰ μπορεῖς νὰ βγεις.

Επιπλέον, γιὰ νὰ βγεις ἀπὸ τὸν λαβύρινθο
 πρέπει «νὰ σκοτώσεις τὸν Μινώταυρο».

Ποιος εἶναι ὁ Μινώταυρος;

Ὁ Μινώταυρος, ὁ πρῶτος τοῦ κάθε ἀν-
 θρώπου καὶ κυρίως τοῦ πολιτικοῦ, εἶναι ἡ
 αὐταρέσκειά του. Ἀρα πρέπει πρῶτα αὐτὸ
 νὰ δαμάσει τὴν αὐταρέσκειά του. Καὶ ἰδίως
 τοὺς συμβιβασμούς του με τὴν πολιτική. Ὁ
 δεῦτερος Μινώταυρος εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ
 ὁποῖοι θεωροῦν ὅτι ἡ ἐξουσία εἶναι αὐτοσκο-
 πὸς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν
 νὰ σου ἐπιβάλουν αὐτὸ τὸ μοντέλο πολιτικῆς.
 Τὴν πολιτικὴ ὡς ἐπάγγελμα. Τὴν πολιτικὴ ὡς
 ἓναν τρόπο, με τὸν ὁποῖον κυβερνάς καὶ οἱ
 ἄλλοι πρέπει νὰ σε ἀκολουθοῦν, γιατί εἶσαι
 τὸ πρότυπό τους.

● Ολόκληρη ἡ συνέντευξη τοῦ πρῶην Προ-
 ἔδρου τῆς Δημοκρατίας κ. Προκόπη Παυλό-
 πουλου θα δημοσιευτεῖ στὴν ιστοσελίδα τῆς
 «Εφ.Συν.»

μη, δυστυχῶς. Ἡ ἐκτελεστικὴ ἐξουσία εἶναι
 ἐκεῖνη ποὺ καθορίζει τι θα ψηφίσει ἡ Βουλὴ.
 Εἴστε βουλευτὴς πόσα χρόνια. Πόσες προτά-
 σεις νόμων ἔχουμε στὴν Ελλάδα; Ὅλα εἶναι
 σχέδια νόμου, προτεινόμενα ἀπὸ τὴν κυβέρ-
 νηση. Προτάσεις νόμου, αὐτὲς ποὺ προέρ-
 χονται ἀπὸ τοὺς βουλευτές, εἶναι ελάχιστες.
 Ἀρα ἡ κυβέρνηση νομοθετεῖ. Ἀρα ἔχουμε αὐ-
 τὸ τὸ δίπολο ἐκτελεστικῆς καὶ νομοθετικῆς
 ἐξουσίας καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινάνε ὅλα. Διότι ὁ
 Νόμος —αὐτὸς εἶναι κατὰ κύριο λόγο, ὄχι τόσο
 ὁ δικαστής—, ὁ ὁποῖος δὲν ἀποδίδει δικαιοσύ-
 νη. Ἀλλὰ αὐτὸ τὸ βλέπουμε καὶ στὴν κοινωνι-
 κὴ πραγματικότητα.

Κυρίες Πρόεδρε, ἔχω μιὰ τελευταία
 ἐρώτηση. Σταν ὀρκιστήκατε Πρόεδρος τῆς
 Δημοκρατίας, αἰσθανόσασταν ταυτόχρονα
 καὶ ἓνας ἀπλὸς πολίτης;

Μα ἐπέβαλα στὸν εαυτὸ μου, ὅταν μιλῶ

στὴν Προεδρία τῆς Δημοκρατίας, νὰ εἶμαι
 πραγματικὰ ὁ Προκόπης Παυλόπουλος, πολί-
 τῆς πρὶν ἀπ' ὅλα. Ὁ μεγαλύτερος τίτλος γιὰ
 ἓναν ἄνθρωπο σήμερα εἶναι ὁ τίτλος τοῦ πολί-
 τη. Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινάει ἡ ἐννοια τῆς πολιτικῆς.
 Ὁ πολιτικὸς πρέπει νὰ εἶναι συνειδητοποιη-
 μένος πολίτης. Τότε μόνον μπορεῖ νὰ γίνεῖ καὶ
 καλὸς πολιτικός.

Κλείνω τὴ συνέντευξή μας με μιὰ
 ἀκραιφνῶς πολιτικὴ ἐρώτηση. Εἴμαστε
 σὲ ἓναν λαβύρινθο. Πὼς νομίζετε ὅτι
 μπορούμε νὰ βγούμε ἀπ' αὐτόν τὸν
 λαβύρινθο; Δὲν βλέπω κανέναν τρόπο
 πολιτικό.

Σὲ ἓναν λαβύρινθο πρῶτα ἀπ' ὅλα μπαί-
 νεις. Ἀρα, γιὰ νὰ μπορέσεις νὰ βγεις, πρέ-
 πει νὰ θυμάσαι ἀπὸ ποῦ ξεκίνησες. Μόνον ἀν
 ἀνακαλύψεις τὴν πορεία ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ
 μπήκες στὸν λαβύρινθο καὶ κατανοήσεις τὸ

**Ἡ ποιότητα
 τῆς
 δημοκρατίας
 ποὺ ἔχουμε
 εἶναι τὸ
 ζήτημα**